

— 36 —

CANT VIII.

Y 'l ruch esglayantse
mes gróch que l' aubada,
ab fosca mirada
n' esguarda ab flagell,
la sanch que brollantne
per l' ample ferida,
retorna la vida
al feble donzell.

Llavors sospirantne
digué ab ven valenta,
—Eixa sanch bullenta
qu' enroigeig lo cel,
molt prest ne déu ésser
la fréstega dalla
y après, la mortalla
d' un burro fidel. —

Y un jay! ecsalantne,
grunyint ab feresa,
á dins la sanch presa
de sopte 's tirá;
y foll revolcantse,
llur sanch engollintse,
ja casi morintse,
bramant va fer ¡¡¡ Ah !!!!!

FRANCISCO CLARASSÓ.

— 33 —

mes ans de donausla
resposta vos préch.
¿M' estim la donzella?
—¿Y á mi lo guerrer?
—¿Que si vos estimo?
¿Si us aymo 'm diheu?
Com l' au ayma l' aigua,
com á l' aire 'l peix,
lo gall la cassola,
l' estiu al hivern,
los gossos las bolas,
lo vi l' aiguader,
los gats á las ratas,
las pinyas un lléch,
un malalt las boiras
y 'l sach de jeméchs.
En fi, tant vos aymo,
que quan per l' Orient
lo sol ne despunti,
de dins eix castell
robarvos intento....
—¡Oh! no, no pot ser!
Aixó es impossible,
jamay ho fareu !!
—¿Qu' escolto? ¿Es un somni?
¿Somnio despert?
Digáume, la nina,
¿acás no m' aymeu?
—¡Oh! sí, jo hos estimo.....!!
—¡¡Mentida!!!!— ¡¡Calleu!!
Calleu, que la pensa
ja 'm bull com lo fél!
¿Diheu que no hos aymo?
donchs *bueno*, escolteu:
Per vos ja se 'm crian
al coll tumors frets,
per vos cada festa
'naba á ca 'n Gibert,
per vos ne sospiro,
per vos porto ret,
per vos bech monjetas
y menjo aguardent,
y porto «quevedos»
perque 'm put l' alé,
per vos...— La donzella,

ADVERTENCIA.

Lo folletí hont publiquem tot lo premiat en lo humoristich certámen de *Lo Niu Guerrero*, comensá en lo número 8.

L' HOME.

X.

Lo pit.

queixa especie d' organillo que sens desafinar may, toca tots los ressorts de nostra existencia, es lo que 'ls vull descriure (comprenguin lo equívoc) es lo que 'ls vull descriure, perque ni tinch un pit com un caball, ni soch home de pit.

Sa construcció, te algo. encar que ecsagerat, de un barco; y si no ho volen creure, veurán (encar que sigan cegos) com jo lo vaig a construhir.

Un barco se compon de quilla, costellas y obra morta; donchs be, agafin l' esternon que son aquells ossos que neixen de l' olla (no 's pensin per fe *escudella*) de la garganta y acaban en lo ventrell, posinhi dotze costellas per part, entre ellas algunas de falsas, perque han de advertir encare que 'ls hi sembli estray, que dins nostre pit també hi regna la falsia y aixó ho fá per no diferenciarse de lo demés de la terra: ara venen los pectorals, que es com si diguessim la tela que cobreix lo bastiment, aqueixos dos tendons neixen del esternon y van a acabarse en los omóplatos, los quals no se si hi son enganxats ab pastetas, pero si se, que hi están molt forts.

**

Vostés tal volta dirán: aquest per esplicá lo pit sembla que 'ns vulga dar lliçons de anatomia, y tindrán molta rahó, pero com jo estich acostumat quan faig una carta a encabessar-la ab lo punt de

sortida y lo dia de la fetxa, sens tenir aixó res que veure ab lo argument, per aixó en lo pit he volgut ferloshi primer la construcció, per poguer entrar mes de plé en son desarrollo físich y moral: pesada es la obligació que m' imposit pero penso que vostés pendrán la bona voluntat y aixís me darán forsa per poguer dir—*Pit y fora*.

**

Quan se veu una noya (conto que á vostés també 'ls passa) maca, de bonas formas, ahont primer se dirigeix la vista es á la cara, despres al pit, per veure si son desarrollo es suficient, per albergar nostre amor perque desenganyintse, tan com mes gran es un temple major, es l' eco que dona y tant com mes gran un pit molt mes amor abarca.

Varios son los epítetos que se li han donat, com son: la *caixa*, la *post*, (qui li va donar aquest de segü era fusté) etc., etc.

Los religiosos se pegan cops al pit, los militars hi portan las *creus*, las noyas una agulla de pit, los homes lo *coratje*, y las criaturas lo *babadero*.

**

En lo pit s' hi desarrolla certa enfermetat anomenada *tissis* que segons los grans homes, la medicina hi es impotent no obstant y haberse estudiat tant, segons diuen los metjes.

**

També hi ha cantants que no tenen importancia si cantan de coll, puig lo verdader cantant ha de cantar de pit, sobre tot que arribi á donar lo do de pit que se 'n diu.

**

Aixís com la Bolsa es lo termómetro de la política (segons lo *Brusi*) lo pit es lo termómetro de la salut; ell demostra las enfermetats ab lo *trip trap* mes ó menos alterat, perque vaija, si no tinguessem pit, lo metje tindria de ser un *Colon* que va anar á descubrir los continents Americanos sense brújula.

**

Mes, lo pit se 'm carrega y no vull patir del pit: dono fi al article, esperant de vostés que l' unirán ab las altres parts del home que van publicadas, per comensar á veure un algo, (no el de en Bartrina).

Ma missió está cumplerta, ab aixó hasta un altre dia, vostés farien lo mateix ó sino pòsintse las mans AL PIT.

MIRANEYAS.

Insults.

Un feix de enfados que abultan tinch jo de la gent que ocultan en la falsa societat, que despres d' haber 'ls pagat encare sos fets resultan, que 't maltractan y 't insultan:

Jo que visch, com viuen mil, fent la vida de tranquil, al estriparm' la butxaca una *fil* y *belas* maca he trobat, comprant humil, que ab descaro m' ha dat *fil*.

Jo no se perque 'm dedico á comprar quan m' embolico, puig fins comprant á qui ven juguinas per lo meu nen, es tan cert com vos ho esplico que també va darne un mico.

Y fins per la plassa y tot jo mouria un esbalot quan de verdura tinch gana que comprant á una hortelana del que te en un covenot, també m' va doná un *pebrot*.

— 34 —

si tant m' estiméu, veniu á mos brassos, y com dos anyells, travessant montanyas barranchs y torrents, volarém á França, á Lóndres, á Algé, á Sans, á la Russia, al Clot, al Burdell, á Reus, á la Habana, ó bé al Poble Sech; allí hont vos agradi, allí hont lo plaher nos brindi delicias... — Y allí, que hi farém? — Vendrém aigua fresca y estels de paper. — Esteu dessidida? — Ho estich, lo donzell, mes are que hi penso, baixar no podré! — Ja porto una escala dins l' infern de 'l' jech. — ¿Es forta? — De ferro la va fé un fuster. A l' hora ja dita sens pérdre un moment te mudas.... — Y digas, si no 'ns coneixém? — Fes sètse, per senya que jo 't respondré. — Quedém, donchs, entesos? — Entesos quedém. ¡Adéu! hasta luego! — ¡Ingrat! ja 'm deixeu? — Sí, calla, no riguis que prest tornaré. — Mes are tant sopte digáume, ahont aneu? — Vaig á fer beguda qu' han tocat las deu. ¡Adéu! la donzella! — ¡Ell guardi al guerrer!!!

— 35 —

CANT VII.

Las tretze tocaban, ab só escardalench, plovia y plovia y anava plovent, y 'l ruch se presenta, vull di 'l cavaller, y gambant pé 'ls arbres, pujá á n' al Castell. Lo Castell no hi era. — ¡Redeu! que se 's fet? y busca y rebusca, y no troba rés, las esfings bramulan, l' hi cau lo casquet, y las flors se 'n riuhen, y 'ls arbres també, lo galan cremantse, diu deu mil renechs. — ¿Ahont es la donzella? — ¿Ahont es lo castell? y allá en *lontananza*, filá lo Guerrer un grapat de cendre qu' empastifa 'l vent, que 's revolucionat, sense dirne rés, y entre tant plovia y anava plovent, y 'l galan se crema y 'l castell també. Se treu una espasa, y dugas y tres, y en son pit clavantllas, anava dihent mentres se moria... — ¡Adéu! mon ¡Adéu! Echegaray gracias, per los teus consells. He vist lo teu *Puño*.... Are 'l meu veureu, — y fent la ganyota, se 's mort.... no diu rés.

Puig si 'l cas de mida passa
y la boca se 'm propassa
de respondre á qui ha insultat,
ja respon la del costat
si vull comprá y ves si es massa!
també 'm dona una carbassa.

Y una tendera panarra
que era guapa ¡la bandarra!
carn de porch també venia
quan á comprarhi cert dia
vaig anar y ab molta barra
va donarme butifarra.

Per xo dich que molt abultan
mos enfados pels que ocultan
en la falsa societat,
que després d' haber 'ls pagat
encare sos fets resultan,
que 't maltractan y t' insultan.

GESTUS.

Pensaments.

—Es una desgracia dir á una noya qu' es maca, porque
despres se nota, que tots los seus actes van carregats d' or-
gull y fingiment.

—No tinch confiansa en los matrimonis que l' home té
vint anys mes que la dona. Me fa l' efecte d' un nen y un
home que no 's poden avenir, puig lo nen precisament ne-
cessita un altre nen pera jugar.

—Aquell que no 's mira en prometre es qui no 's mira
en complir.

—Quan conversan dos homes enamorats, cada hu gosa,
explicant las gracias de sa futura y 's fastidia sentint espi-
car las del altre.

—Quan un que vol escriure no sab que dir mes, lo mi-
llor pensament es plegar.

J. CAMPAMÁ.

Certámens.

En poch temps s' han vist una pila de certámens litera-
ris.—Lo dels Jochs Florals de Maig, lo de Girona, lo de
Reus, lo de Lleyda, lo de Lo Niu Guerrero, lo del Cole-
gi Mercantil, lo de 'l Ajuntament pera las próximas fes-
tas de la Mercé, lo de Sans y algun altre.

Com á progrés nos agrada molt: mes, com á dar fruit tro-
vem que massa menjar fa mal.

Col-legis.

L' Ensanxe, com á jove busca també lo progrés y encare
mes lo pogrés de Catalunya puig que n' es filla.

Además dels col-legis que ja hi tenim s' está organisant lo
professorat pera posarni un altre, dirigit per un ex-director
de un institut, hont además de esser modern en tot lo que
pertany á primera y segona ensenyansa, hi haurá una
classe de literatura catalana.

Faltan empleyats.

Un amich nostre aná á cobrá una libranza: arribá en la
Tresoreria á las vuit y mitja y com que s' obra á las nou, va
quedar sorpres al veurer que l' porter habia obert á las
vuit: pero mes aumentá sa sorpresa, el observar que dona-
van á un sujecte lo número 35 y á un altre lo 22 y aixís
successivament fins á prou confusió.

Molt estranyém que en una Tresoreria com la de Barce-
lona, ahont tant se gira, hi haigi sols un empleyat per cobrar
y un altre no més per pagar, puig d' est modo ab lo poch
temps que está oberta, poden despatxar á pocas personas y
algunas hi ha que han de perdre dos ó tres jornals pera co-
brar á voltas 8 ó 10 rals de una libranza.

Desitjariam que hi hagués un xich mes de mirament en
fer perdre las horas als obrers que tan las necessitan.

¿Que haya UN EMPLEO MAS que importa al mundo!!!..

Comentarios.

Al cap de vall los senyors que componen lo nou jurat
pera 'l certámen de la Verge de las Mercés, obert per lo
Col-legil Mercantil, s' han determinat contestar á nostre
atent ofici y al de Lo Niu Guerrero.

Després de quatre setmanas nos diuben que 'l Jurat ha
acordat no admétre cap mes premi, quan á nosaltres y al
Niu Guerrero, lo senyor director del Col-legi ja 'ns lo ha-
bia acceptat.

Vaja, senyor Dey: quedém en que volent es qui fa 'l
certámen, ó en que 'l fan ballar com volen?

Si 'ns vol creure á nosaltres, no fassi mes certámens fins
que trovi un Jurat que no li fassa fer papers tan ridiculs y
que no 's recordi dels que hi tinga antipatia quan exerceixi
un càrrech que no deuben tenir mes present que la delica-
desa y donar encare gracias als que protegeixen las festas
literarias, sens tenirhi cap mes ganancia que la de veurer
mes escriptors premiats, lo que á molts que voldrian ser
sols, los obliga á xiular las orellas de un Jurat tant impar-
cial.... (2)

Entre poch y massa.

Llegim en alguns diaris locals varias queixas sobre lo no
haberhi prou aygua en las casas que pagan per tenirne.

Nosaltres som de parer que interin hi ha la necessitat s'
han de soprimir los boatos: es dir, nos fa vergonya que al
Parque 's derrotxi en aquell safreig ¡ay! Lago vaja, y que
falti en las casas.

Primer es la obligació que la devoció.

Reabilitació teatral. (*)

Sanch y fetje y cortinas verdes!
«L' Oremán»

Jo no soch home d' historias
perque tampoch ne se fé;
may m' hi ficat ab caborias,
y han sigut sempre mas glorias
menjá y beure y no fer ré!

Y no entench quina frisança
m' haurá alborolat lo front
que m' acut de sopeton
cantá l' historia, en l'lohansa
del Teatre de l' Odeon.

Sens duple tothom creurá
qu' ha de se una historia opaca,
esgarriosa y que ataca
fins la moral; puig no hi ha
tal aca ni tal barraca,

puch deixarla ben sentada
perque n' estich al corrent,
puig que no passa diada
que no 'm deturi al' entrada
á beuren dos d' ayguardent.

—Era una casa situada
al carrer del Hospital
de la gran ciutat comptal,
qu' al baix tenia una entrada,
un fideuer y un hostal.

La casa feya cantó,
tenia un frontis mesquí,
y al segon pis un saló
que diu qu' era el refetó,
dels frars de Sant Agustí.

Per escola s' arrendá;
no dongué such la taronja,
un sarao s' hi instalá
y seguint seca la esponja
ab teatre 's trasformá

que fou mamella de monja.
D' «Odeon» fou batejat
l' últim ters de l' any cinquanta,
y ab 'lo temps qu' ha funcionat
de victimas n' ha inmolat
set mil vuyt centas vuitanta.

L' Estadística no ment:
n' han mort cent dotze cremadas,
dos centas vuyt ofegadas,
de veneno actiu, mil cent;
y ciscentas suicidades.

Trenta de mort natural;
de balas, dos mil sis centas;
tres mil trenta, de punyal
y cent de mort diferentas
¡fórman la suma total!

—Quin horror! — ¡Qu' es desastros!
algun s' ha atrevit á dir,
«No tindria d' existir
«un Odeon tan sanguinos
«que desmoralisi aixís!»

—Antes recapacitem
basats ab justa rahó
y si be ho filosofém
al cap del sach trobarem
qu' es molt moralisadó.

¿Perque ensenya molts morts,
ja es immoral l' Odeon?
Es com demaná ab crits forts
que per se 'ls jeperuts torts
se 'ls esborri d' aquet mon:

Sens pensá qu' es un mirall
un bon gep de volta y mitja
perque la criada ab fanlaja
á la llum d' aquell cristall
guardi al nin d' una desdita:

Igual exemple ab ciencia
'ns demostra l' Odeon;
mirém ab sa transparencia
y ja mes ni una centencia
se registrarà en lo mon.

—Está be que si un donzell
embauca nostres aymadas
y sens exalá 'l cervell,
li donguém deu punyaladas!...
(no foradant may la pell).

(*) Poesia rebuda trenta sis horas fora de temps en lo Certámen de
«Lo Niu Guerrero» verificat en 1877.

— Si l' honor rep un desayre,
que un revólver disparém,
contra el vil infametaire,
es molt just.... mentres tirém
apuntant deu pams á l' ayre.

— Quant un s' enquantri abatu
si la vida li fa embrás,
llensarse al mar, ¡es virtut!...
sempre qu' es tiri en aixut
y á sobre d' un matalás.

Si ab máximas tan cabals
falsos errors descompón
¿son morals ó immorals
los exemples, capitals
qu' ens ensenya l' Odeon?

Si tothom lo seu reclam
obehis lluny de malicia
may podrian tirá 'ns l' am
y 'l Tribunal de Justicia
ja podria plegá 'l ram.

Que lluyti el jove y 'l vell
atmés sia com la plata,
pero qui arribi á la pell
á fer sols una regata...
llavórens... ¡paga qu' es gata!

Aixó ha vingut inculcant
l' Odeon ab sos guisados
y ab grats solcits cuidados
fa enatre anys que 'ns está dant
redoblats los xamfaynados.

¿Qui puig te dret á inferir
diceris al Odeon
quant la moral qu' ell 'ns don
es llum que deu reflectir
per las quatre parts del mon?

Mes si aquet segueix ingrat
fentne despreci notori
pot l' Odeon deixá sentat
satisfet y conformat
lo del Cisne del Tenori.

— «Dono al mon la salvació
«y si ab sos vicis s' aferra
«de sas culpas en la terra
«que respongui 'l mon, no jo:»
y aquí pau, y despres guerra.

JOAQUIM DIMAS.

11 Juny 1877.

Apuro.

En un poble de la alta montanya de Catalunya, tenia
precisió un vehí de treurer passaport pera *Ibarranguelua*
(Viscaya) y lo encarregat d' omplir los passaports, veýntse
ab apuros per escriurer tal nom, preguntá al interessat.
—¿Li seria á vosté igual anar á un altre punt?—

Histórich.

Un boig escapat d' un departament del Hospital era tanta
la mania d' anar per los alts, que un dia li pegá l' atreba-
tament d' enfilars dalt de la creu de pedra del pati del ma-
teix—Ningú lo podia fer baixar quan un altre boig digué.

—Deixéumel per mi—dihent al seu cofrade.—Tú ximplet,
salta immediatament ó ab aquest ganivet 't tallo la creu.

ROSEGAVIUS.

Donas en donas.

Parlaban de una dona molt bruta y deyan:

— Jo crech qu' es italiana.

— En que 's funda?

— En que sempre va carregada de solfas y sembla un
macarró.

Modas.

Se parla de fer un altre tramvia de aquí á Horta Y Sant
Andreu,

Al últim tot serán tramvias y ja no serán moda los
cotxes no mes que en lo Passetj del Parque pera molestar
á las personas que hi van á passejar com es lloch de aixó
y no de fersi arrastrar per animals, com aquells.

A un contrari meu.

Si contra 'l sabi va 'l neci,
contra 'l mal-está 'l recreo,
contra 'l amor lo despreci,
contra lo butxi lo reo,
contra la caló 'l fresch ayre,
y contra la fusta 'l corch,
es molt natural que un porch
vagi contra un

TOSSINAYRE.

Primera medalla catalana.

S' ha repartit á las societats corals y á vârios particulars una medalla de bronze ab inscripcions catalanas y lo busto del malhaurat Clayé, dibuixat y gravat per lo jove artista senyor Vidal.

Lo Niu Guerrero.

Per las festas de la Verge de las Mercés lo premi consisten en una magnòlia de plata y or, oferta á la mellor poesia festina que cantí l' aplech ó «Una festa major de un poble de Catalunya», que lo Jurat del Certâmen del Col·legi Mercantil ha tingut la modestia de no acceptar, se donará públicament en un intermedí en lo teatre del Bon Retiro, essent llegida dita composició per l' autor ó un actor, ó qui l' autor esculleixi.

S' anunciará en cartells públics dintre curts dias: interint poden enviar las composicions en lo carrer Ample, 15, botiga.

Sens ha dit que lo Jurat calificador lo componen los co-neguts autors senyors Joaquim M.ª Bartrina, Conrat Colomé, Joaquim Dimas y Anton Ferrer y Codina.

Teatres.

Avuy dissapte en lo Teatre de la Comedia torna á funcionar la societat Lo Niu Guerrero fent Lo positivo, Un theé dansant y una pessa catalana, á benefici de la senyora Pallardó.

Novetats.

Aprofitin la ocasió y no deixin passar la temporada sense anar á veurer la célebre artista que per lo nom de Pezzana la coneix y la admira l' Europa entera.

Teatre de la comedia.

Dijous (no aquest últim) feu son benefici lo conegut actor cómich senyor Sanchez ab Las Travesuras de Juana 'hont s' hi conquistá aplausos per lo ben presentat tipo que hi desempenyaba:

Aixis mateix lo senyor Mariscal, la senyora Vedia. Dimars feu també son benefici lo conegut actor senyor Gutierrez que fou molt aplaudit en la comedia El corazon de un perdido y en particular en la pessa Dos cesantes, original d' ell mateix. L' hi regalaren una petaca de conxa ab incrustacions de plata; després una petrina (portamonedas) de plata ab incrustacions d' or, y una corbata ab una anell d' or que formaba una estrelleta de perlas ab un diamant al centre.

Divendres feu son benefici la senyoreta Mauri, que ja 'n parlarem, y avuy dissapte lo fa la senyora Pallardó com ho dihem en nostre suello Teatres.

Bon Retiro.

Dimars feu son benefici la coneguda y simpática artista senyoreta Cazorro:

Merescuts aplausos y vârios rams de flors foren mostra de las simpatias que s' ha captat, sobre tot en las pessas que s' estrenâren que ja 'n parlarem en lo próxim número.

Espanyol.

Vaigin á veure La voz pública original de En Coll y Bri-tapaja que be podem dir qu' es bona á veu pública sobre tot en un teatre hont s' hi trovan empressaris com lo senyor Gaset que no plany gastos y que te gust, com ho acredita en tot lo que s' ha emprés fins avuy.

Tivoli.

Alló dels estrenos tot s' ha tornat aygua, es clar com que ja tenen la Reyna de las ayguas que bé podria dirse la Reyna dels llenos, ¿pera que necessitan cosas que s' haiguin d' estrenar? es dir: entenemnos: No 's figurin que volguem dir que la Reyna de las ayguas l' han estrenat élls.... aixó may.

Odeon.

Desd avuy en avant procurarem donar compte de las funcions que 's dongan en aqueix teatre los dias que no sigan de mata y degolla.

A un' altre.

Rossa quan te vaig coneixe
eras y avuy els morena....
en franqueta dupto nena
que tu sigas la mateixa.

En las pedras hont tu posas
los teus peus tan bufonets
á l' endemà jo reparo
que hasta s' hi crien bolets.

Si los teus ulls son de foch,
d' aigua los meus estant plens;
per apagar ton amor
jo mateix seré 'l bomber.

J. CAMPDERRÓS.

Nineta, tu n' els la mar
jo la nau que á sobre neda,
fém com si jo fos Adan
y com si tu fosses Eva.

ALTRES.

CARTA

Á UN AUTOR NOVELL.

envolgut jove y molt senyor meu: He llegit sa última y no puch menos de dirli que hasta cert punt te molta rahó de estar tant incomodat ab lo senyor Director, puig aquest (y aixó quedí entre 'ls dos) me te dit que no vol relaxarse en posar obras de autors que no coneix, encar que l'hi fassin algun regalo.

Diu que no vol que l' hi suchseixi després de estrenar una obra, lo que suchseixí á un altre director amich seu després d' haber estrenat ab gran éxit una producció creyent per la lletra qu' era d' un amich y resultá ser de l' home que l' hi era mes antipático.

Ja veu, donchs, lo perquè y si vol que sedeixi á la seva petició, deixi lo pseudònim y digui clar qui es vosté y segons qui siga se l' hi estrenará la seva Camarilla.

En quan á la pregunta que 'm fa vosté, de si es l' amo del teatre éll ó jo, dech dirli que jo crech serlo, solsament que Deu á mi no m' ha dotat de intel·ligencia y aixó es lo que 'm diuen aixis que obro la boca ó que poso la poteta en la acceptació de una obra.

Ell, donchs, es lo qui hi posa lo talent y jo so lo qui hi poso 'ls quartos, y d' ell m' haig de fiar perquè diu qu' es imparcial y ho crech perquè l' hi van bé tots los epítetos que acaban en al y no l' hi falta may l' ànim.

Espero saber ja qui es vosté, en la próxima carta pera veurer si farém com en los dramas, que la víctima resulta ser lo qui al descubrirse es la mes apreciada de son mateix traidor, que fins llavors habia ignorat qui era.

Mentres espero sa contesta mani del S. S. Q. S. M. B.

UN EMPRESSARI.

ELLS.

(PETIT VOCABULARI PER SALVADOR CORT).

A.

X.

ADALBERTO.

Adalbert com que te burro
de que menja n' está cert
puig que quan se 'n va tot curro
diuen que se 'n va á da'l vert.

XI.

ADELARDO.

Aquest qu' está enamorat
de una Adela qu' es un fardo
quan de amors parla acostat
sempre l' hi diu Adela ardo!!!!

XII.

ADELFO.

Al Adelfo si 'l comparas
ab algun home il·lustrat
trovarás que sempre ha es tat
un excelent gat dels freres.

(Seguirá).

Un rasgo d' amich.

Las peras á dos calés
venia 'l cunyat de 'n Marto
y amich com era á l' Aulés
l' hi deya per fersi mes.
—A tu te las daré á quarto.

JOAN DE L' ESCA.

Bon castellá.

Un borni que entrá á la quinta
va dí á son amich Peret:
—Diu que 'm lliuren per ser tuerto
y á mi 'm sembla que soch dret.

J. VENTURA Y A.

Epitafi.

Aquí jau l' enterra-morts
que de enterrar ja era vell
ell enterrá á molta gent
y la gent l' enterrá á n' ell.

S. V.

Si hu l' hu-dnas-terça-quárta vaig un dia
una hu dúas tres quart quinta 'm portaré,
fent que sigui terça quarta de dos quinta
y que 's digui prima quinta si pot sé.

OILÉRIA.

—Lo sol jamay m' avansa
ves si es que corro.
Los poetas me descriuen
tots á son modo.
Jo soch, de un carrer, duenya
de Barcelona,
y á la nit jo desterro
puig que 'm fa nosa.—

Si ab lo que he dit no 'm trovas
si no m' atrapas,
los Jochs Florals que venen
dirán ma gracia.

C. GALCERÁN.

Lo nom d' aquesta senyora y 'l de la Flor natural
lo sabrán diumenge próxim si no l' han endevinat.

Nom de la flor natural

DELS «JOCHS FLORALS» PASSATS.

A-BAN-DO-NA-DA.

Nom de la anterior

REINA DE LA FESTA.

—Donya endevinalla SA-BATA.

MEMORIA DEL SENYOR SECRETARI

DE AQUESTOS «JOCHS FLORALS»

De las composicions rebudas en secretaria fins á las 12
mitj dia del dimecres anterior, ha resultat lo següent

JUDICI DEL CONSISTORI.

Premi de Prosa: Los guants.—Accésit: Lo porter.—Me-
ció: Cuentos.

Premi de Vers: Balada.—Accésit: Amor.—Menció: L' an-
bició.—Moda.—Y que n' hi dono de fil.

Premi d' Humor: Remeys.—Accésit: La senyora Colom-
—Menció: Apreciació.—A una estanquera.—Endevinalla.

L' ull (sonet).—Una pentinadora.

Carbassa: Un cómich tanoca (1).—Sense malicia.—L
pageseta (2).—Mira 'l tonto.—Rahó.—Una rosa.—A mi tan-
bé.—Que sonso.—Es vritat.—Ja ho crech (1).—Tenia rahó.

La lira.—Bon disfrés.—Sonet: A J. Comellas.—Lo gall
la cambrera (faula).—Robos.—Desengany (3).—Rissos.

NOTA: Demaném que tot lo que se 'ns envihi, cada cos
siga en un paper per separat y no tot en un full com fa-
molts, que per la peresa de copiarho, molts vegadas no se
posa.

Lo que 's fa públich pera satisfacció dels interessats.
Lo SECRETARI.

- (1) Es personal.
- (2) La xarada si.
- (3) Es massa llarch.

Secretaria: RAMBLA D' ESTUDIS, N.º 5, LLIBRERIA.

BARCELONA: Estampa de Gorchs, Villegas y C.^a, Pelayo, 30.